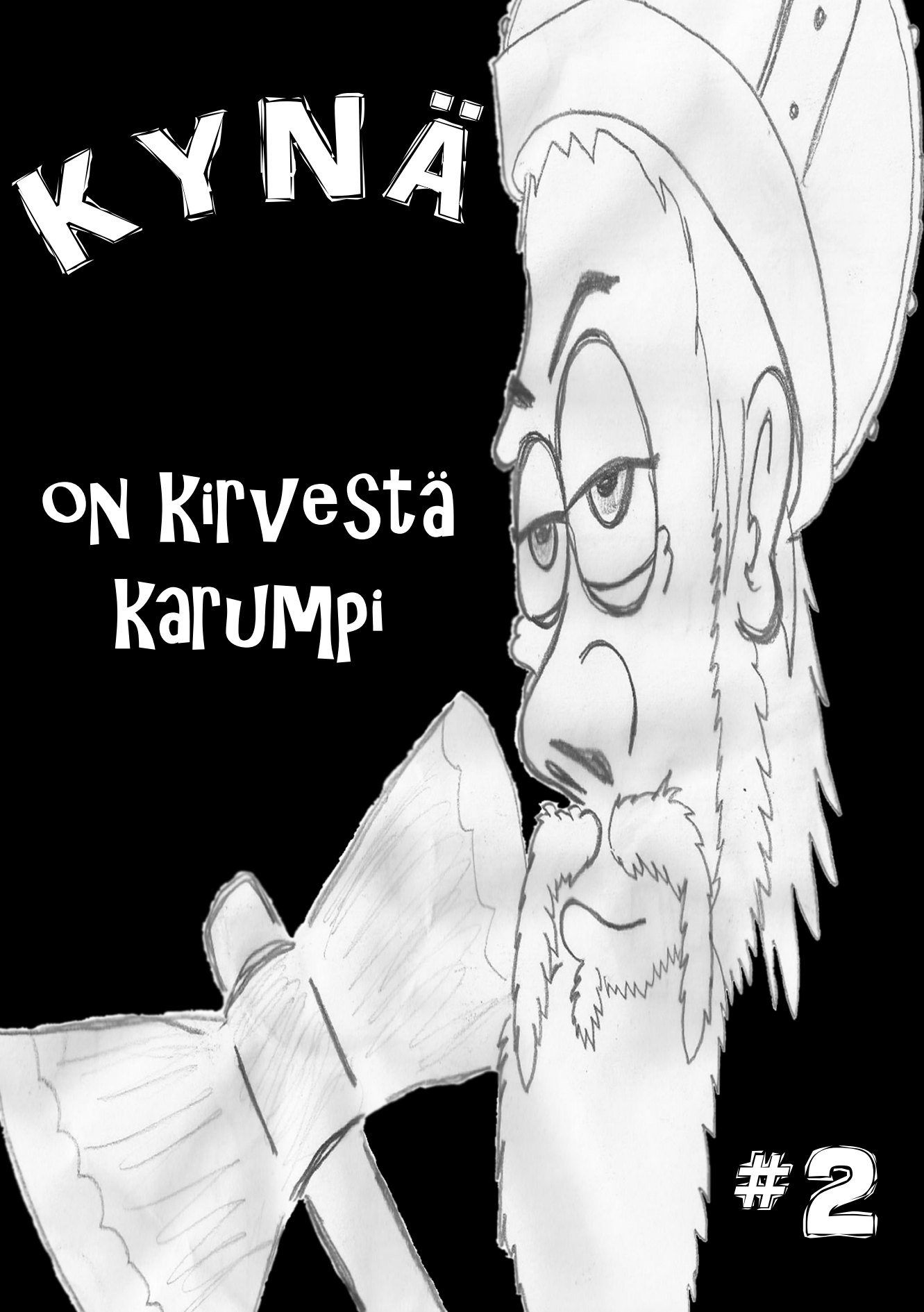

KYNÄ

**ON Kirvestä
Karumpi**

#2

Tässä numerossa:

03/2014

Pääkirjoitus **3**

Proosa

Neljä vuodenaikaa - talvi **5**

Viimeinen juoksu **8**

Runoilijat

Aarre **13**

Psy-A **17**

Jiipee **22**

Tiina Tatti **23**

Elina Louko **30**

Pääkirjoitus

Ne, jotka pyrkivät määräämään ihmisten elämää, määräävät myös kulttuurista; sen kaikista eri muodoista. Sanotaan, että on "oikeanlaisia" ihmisiä ja "oikeanlaista" elämää. Mutta mikä sitten on "oikeanlaista" kulttuuria ja kuka sen voi määritellä?

Vaihtoehtokulttuureja tulee ja menee, syntyy ja kuolee. Miksi? – Koska ihmisellä on luontainen tarve kehittyä, luoda uutta ja mennä eteenpäin!

Kynä tulee antikapitalistisesta ja anarkistisesta viitekehyksestä. Lehden tavoite on antaa kaikkien kukkien kukkia. Eikä missään nimessä määrätä tai määritellä sitä, mikä on oikeaa (pääosin sana)taidetta. Sen tekee jokainen taidetta tekevä itse.

Raha, tuo inhottava raha, saa taiteen maistumaan elitistiseltä ja siten tappaa ihmisten luomistarvetta. Ainoastaan ne jo määritetyt "hyvät" työt, ja tietysti myös taidokkaasti markkinoidut työt, saavat näkyvyyttä ja siksi vain harva taiteilija huomataan. Taiteilijan kun pitää nyky maailmassa olla myös hyvät markkinointitaidot omaava liikemies tai -nainen.

Me Kynässä haluamme tukea erilaisia taiteen muotoja, vapaata ilmaisua ja sellaista vimmaa, joka saa aikaan muutoksia yhteiskunnassa tai, parhaimmassa tapauksessa, itse ihmisessä.

Jos haluat kirjoittaa tai piirtää Kynään, niin laita hengentuotoksesi osoitteeseen: vapaazine@gmail.com.

-Tiina Tatti & Arre

PROOSA

Neljä vuodenaikaa - talvi

Ihmiset kerääntyvät. Ilmassa on suuren urheilujuhlan tuntua. Vanhat tutut tulevat halaamaan, ilmeet ovat iloisia ja mieli odottavainen. Kaikki vaihtavat kuulumisia, mutta jännityksen voi jo aistia. Kukaan ei vielä ole nähnyt poliisien rivejä tai vastapuolta. Kaikki aikanaan. Tummanpukeisen ihmismassan joukosta olisi ulkopuolisen vaikea erottaa ihmisiä, mutta tässä kaikki ovat tuttuja keskenään. Me olemme saman asian puolesta.

Kerääntyminen lähestyy loppuaan. Rummut pärähtävät soimaan ja iloisen oloinen musiikki alkaa kajahtaa soimaan. Ensimmäinen soihtu syttyy ja se heitetään maahan. Väkijoukosta nousee punainen hohde. Sydämen syke tihenee ja ajatus selkiytyy. Iloinen osuus on loppunut. Ilmoille kajahtaa iskulause yhden huutamana, vielä vähän epävarmana. Innostuneet ihmiset toistavat sen kuorossa. Huudon kauneus ylittää kirkon kuoripoikien laulun kauneuden menen tullen. Musta massa aloittaa liikkumisen ja huuto voimistuu.

Kaikki eivät varmasti jaa samaa poliittista näkökantaa, mutta tämä asia yhdistää meidät. Syitä on monia, eivätkä ne yleensä ole oleellisia nyt – kokonaisuudessa ne merkitsevät, muttei tällä kadulla, tässä mielenosoituksessa, tässä mellakassa tai tässä hetkessä. Huomenna asiat ovat taas toisin.

Väkijoukko aloittaa liikkumisen. Se saa minussa aikaan valtavan voiman tunteen. En ole yksin. Olemme joukko ja näihin ihmisiin voin turvata, kun tarvitsen tukea. Ilma on sakeaa soihtujen savusta, räjähteistä, huudosta, pippurisumutteesta, innosta, pelosta ja ensilumesta, joka sataa rauhallisena rauhottomien päälle. Vastapuoli on edessämme, välissämme vain poliisi. Kaikilla on oikeus. Toisilla sitä vain on enemmän. Lähestymme.

Istun tyynenä kovalla penkillä. Ajatukseni vaeltavat. Putkat ovat rauhallisia, mutta ahdistus tulee siitä, että aikaa on liikaa itselle – toisin kuin ulkomaailmassa. Ei mitään tekemistä. Ei kirjaa, lehteä, televisiota, tietokonetta, kotitöitä - tai mitään muutakaan. Olen aina ollut huono venyttelemään, mutta putkassa se rentouttaa. Pitää yllä verenkiertoa. Punnerran. Makaan selälläni ja lasken. Yritän päästä kymmeneen ajattelematta muuta. Jos ajatus harhautuu, joudun aloittamaan alusta. Jos pääsen loppuun, joudun aloittamaan alusta. Nukkumisesta ei tule mitään.

Maailman tila muuttuu jatkuvasti huonommaksi. Materia on ainoa jumala, jolle kukaan enää kumartaa – haaveet vapaudesta, rakkaudesta, oikeudenmukaisuudesta ja tasa-arvosta ovat kadonneet. Hyvät ihmiset ovat poissa, tilalla joukko kusipäitä. Meitä syytetään hajonneista ikkunoista, kun maa on käännetty ja tapettu kemikaaleilla, jotta voidaan tuottaa tavaraa. Meitä syytetään väkivallasta, kun olemme joutuneet väkivallan uhreiksi. Eläinrääkkäys

on päivän sana – ja se huudetaan niiden suusta, jotka päivä toisensa jälkeen istuvat nauttimaan pienessä häkissä Jos me olemme pahoja, mitä te olette? Jos te olette tänään vihaisia tai peloissanne, miettikää meidän arkeamme. Me haluamme säästää tämän planeetan, kun te ahneudessanne tuhoatte kaiken elävän.

Poliisirivit eivät haittaa, kun me käymme päälle. Me haluamme niiden päät vadille. Ja sen minkä haluamme, sen me myös saamme. Pamput heiluvat, me vastaamme lyönteihin. Ratsupoliisi rynnistää päälle, väistämme ja lyömme takaisin. Jokainen hetki kadulla on kamppailua – tämä päivä ei ole poikkeus siihen. Me olemme nielleet vihaamme riittävän pitkään, tämä purkaus näyttää vain murto-osan siitä miten teitä vihaamme.

Valtarakenteiden murtuminen päämääränä. Vapaa maailma. Matka on pitkä, mutta se ei haittaa. Tästä haaveilen, jotta aamulla jaksan nousta sängystä. En kaipaa tuhoa tai tätä mitä täällä tänään tapahtuu, mutta tiedän sen olevan nyt välttämätöntä. Hallitsijat eivät luovu vallastaan helposti. Siksi meidän pitää lyödä norsunluutornin rakenteita pitkään ja hartaasti pieneksi murskaksi. Ja kun torni kaatuu, on edessä toinen, kolmas – kuka tietää kuinka monta. Mutta sen minkä ihminen on pystyttänyt, sen voi myös kaataa.

Marssi etenee spontaanisti. Järjestäytynyt osuus on jäänyt taakse ja nyt vie vaisto. Huudan keuhkojeni pohjasta. Huudan, huudan, huudan. Ihmiset vieressäni huutavat. Me olemme ääni tässä yössä ja meidät on kuultu. Viesti on viety ja spekulatioita alkaa liikkumaan siitä, miten media on jo meidät kuullut. Ne huutavat valheita, joita siat sanelevat armopalojen toivossa niiltä, joita eivät kyttien huolet kiinnosta tuon taivaallista. Mutta oman taivaspaikkansa lunastamiseksi eivät valheet riitä, tarvitaan totuutta.

Ovi aukeaa. Minut pyydetään mukaan, komennellaan, muttei nimellä. Sitä ne eivät tiedä. Ja jos se on minusta kiinni, joutuvat selvittämään sitä ikuisuuden. Ne epäävät oikeuksiani, koska eivät tiedä nimeä. Ne kyselevät ja minä en kommentoi, en koskaan. Helpompaa tapaa ei ole joutua ongelmiin, kuin vastata tässä ja nyt. Eikä silloin joudu ongelmiin vain itse, vaan myös ne toverit, joihin kadulla luotin. En kommentoi.

Kapea katu on valaistuna. Palavasta autosta lähtevä hehku saa varjot lepattamaan ja väen hurmioon. Olemme lahko, joukko kaatujia, mutta meillä ei ole kaatajaa. Me olemme tuli, jonka polttoaine on eriarvoisuus - teidän kauppakeskuksenne, pankkinne ja autonne.

Poliisi kaataa maahan toverin. Väkivaltaisesti vääntää kättä selän taakse ja kaivaa rautoja taskustaan. Lihakseni lähes räjähtävät kun lähden juoksuun, tunnen lentäväni. Törmään kovalla vauhdilla kyttään ja kaadumme maahan. Hyppään pystyyn, kun toinen vielä ihmettelee mikä häneen iski. Maassa ollut toveri

on kadonnut mustaan mereen. Minut ympäröidään. Valahdan veltoksi ja jään makaamaan. Niitä tarvitaan useampi, jotta saavat minut autoon.

Väittävät ystäväni pettäneen minut. Ei. Se ei ole todennäköistä, karttavat vain tunnustusta. Kultainen sääntö: vaikene. Toinen kuulustelija jättää huoneen, jäämme kahden. Väittää ymmärtävänsä miksi teemme tätä. Itsekin vanha radikaali. Varmasti. Istun hiljaa, olen tyyni, tiedän mitä on tulella. Turhautumista, kuulustelijat vaihtavat paikkaa. Uhkauksia. Vaatimuksia. Olen hiljaa. Kadut kertovat siitä, mitä halusin sanoa.

Makaan maassa ja kaksi yrittää nostaa. Olen liikaa. Yksi sumuttaa pippurikaasua vieressä, se iskee silmiini. Huulet kirvelevät ja silmät vuotavat. Saatana, joka kerta se tuntuu pahalta. Kauempana on ammuttu kyynelkaasua. Kaikki paska ilmassa. Tästä joku saa hyvän lööpin. Mellakasta.

Ulkona meitä jo odotetaan. Rypistän paperin kädessäni, se on merkityksetön. Henki on korkealla. Kaikki ovat tyytyväisiä. Kadulla kävellessäni katson iltapäivälehtien otsikoita. Tänään ne vaativat rangaistuksia, huomenna asiat ovat toisin. Totuus ei pala autojen mukana tai kaadu pampujen iskuihin. Se tulee esiin, kerta toisensa jälkeen. Se yritetään vaijenta. Vastuulliset eivät ole vielä joutuneet vastuuseen. Mutta sekin päivä koittaa. Julkinen mestaus on puolueilta tullut, syytökset satavat päällemme. Mutta ne joutuvat vielä itse lavalle. Me olemme kutoneet narrinpuvun, se on juuri oikean kokoinen ja he pukevat sen itse päällensä. Nukkemestari keinuttaa marionettiaan ja me nauramme. Olemme pääosa ja yleisö. Te olette nähneet häivähdyksen siitä, esirippu on taas alhaalla. Me etsimme esiripun kampea ja kun löydämme sen, olette alasti.

-Tiina Tatti

Viimeinen juoksu

Joku potki ja löi asuntoani ovea. Kuului huutoa: ”Täällä poliisi, ovi auki!” Ihmettelin, että mitä helvettiä nyt taas? Makasin puoli alastomana kylmällä lattialla, yltä päältä omista oksennuksissani. ”Missä mun viskit on?” Oli toinen ajatukseni. Nousin pystyyn. Huojuin ja melkein kaaduinkin perseelleni. En välittänyt ovelta kuuluvista huudoista. Etsin epätoivoisesti skottilaista viskinjämääni ympäri asuntoa. Pullo oli kierinyt sohvan alle. Yritin niin hiljaa kuin mahdollista siirtää sohvaa. ”Kyllä me kuullaan sut oven läpi! Avaa nyt vaan tämä saatanan ovi”, meuhkasivat kytät. ”Vitut niistä”, ajattelin, ”pakko saada flinda sohvan alta, nyt heti.” Hetken ponnistelujen jälkeen sain otteen pullon kaulasta. ”Nyt housut ja puhdas t-paita”, mietin hätäntyneesti, ”pakko lähteä livohkaan täältä ennen kuin noi tulee ovesta läpi.” Hiivin lopuksi eteiseen ja otin kengät kinaloon. Ainoa ulospääsy oli parvekkeen kautta. Onneksi asuntoani oli ensimmäisessä kerroksessa, pudotusta vajaan pari metriä. Puin kengät jalkaan ja hyppäsin alas. Maahan tömähdyttyäni heräsi sisälläni outo tunne. Jotenkin haikea, mutta samalla helpottunut ja rauhallinen.

Hiivin talon läntiselle puolelle ja yritin kuikuilla käyttääautojen määrää pihassa. Otin kulauksen viskistäni ja katsoin nurkan taakse. Niitä oli onneksi vain kaksi. Lähdin kulkemaan läheiselle bussipysäkille. Toivoin sieltä tulevan tuota pikaa bussi, joka veisi minut Sörnäisiin. ”Hitto mikä onni”, sanoin hiljaa itsekseen. Sillä bussi oli noin kymmenen metrin päässä. Juoksin kiireesti ja vinkkasin kuskille. Dösa pysähtyi ja otti minut kyytiin. ”Meetkö Sörkkään?” Kysyin kuskilta. ”En, mut itikseen pääset”, sanoi kuski. ”Kaksi euroa, kiitos.” Kaivoin roposia taskuistani ja heitin ne hätäisesti ratin takana olevalle miehelle. Piti päästä äkkiä istumaan, jottei kytät huomaisi minun lähteneen livohkaan. Menin takapenkeille istumaan ja otin hermoryypyn. Hiki valui vanana ohimoita pitkin poskille, ja sydän pamppasi tuhatta ja sataa. ”Mä onnistun tässä vielä”, ajattelin. Bussimatkan aikana yritin miettiä, että minkä ihmeen takia sinivuokot oli jälleen ovellani. Minulla ei taaskaan ollut muistikuvia, mitä seuloa. Vain hajanaisia rippeitä viikon ajanjaksosta, eikä niistä saanut mitään selkoa. Tiesin kyllä ryypänneeni enemmän kuin koskaan. En tiedä mikä minuun oli mennyt. Olin antanut impulsiivieni viedä minua pitkin Helsinkiä jo pitkän aikaa. Töissä en ollut ollut taas viikkoihin. ”Kumma kun pomo ei oo soittanu”, ajattelin. Ja silloin muistin, että viimeksi kun olin nähnyt puhelimeni, oli nimenomaan pomoni soittanut. En muistanut keskustelusta muuta kuin, että olin haistattanut pitkät vitut sille räakylvälle urpolle. Eli työpaikkaa minulla ei tainnut enää olla.

Bussi saapui Itäkeskukseen. Nousin pois ja jatkoin portaat alas metrolaiturille. Oli päästävä kauas pois idästä. Minulla oli nyt luultavasti samanlainen tunne kuin Jack Kerouacin tarinoista tutulla Dean Moriartylla: ”Ainoa järkevä asia elämässä on liike. Eteenpäin on päästävä”, tai jotain vastaavaa. En odotellut metroa viittä minuuttia pidempään. Tiirailin lipuntarkastajia ennen metroon nousemista. Eipä

näkynyt. Hyvä. Istahdin muoviselle penkille ja sain vielä yhden kunnan kulauksen skottilaisesta viskistäni. Nojasin ikkunaa vasten ja suljin hetkeksi silmäni. ”Hei kaveri, päätepyysäkki. Nouses ylös”, kuului ääni. Kaksi vartijaa retuutti minua käsivarsista ja yrittivät saada minua nousemaan. ”Joo, sori. Taisin nukahtaa”, sanoin rauhallisesti, ”kyllä mä lähden.” Olin päätynyt Ruoholahteen asti. Nousin rullaportaat hieman huojuen. Ulkona paistoi aurinko ja oli lämmin kesäsää. ”Hmm, mihis sitten?” ajattelin. Minulla ei ollut puhelinta, mutta sentään pankkikortti oli säilynyt housuni takataskussa. Lähdin kävelemään rauhallisesti kohti Kamppia. Kävellessäni sain aatoksen: ”Ehkä Lem olisi tänään töissä. Niiden kapakasta voisinkin saada hieman alennusta, olenhan sentään kantis.”

Noin 45 minuutin päästä olin Kuusysin ovella. Kävely oli selventänyt päätäni aika roimasti, koska kehoni ja mieleni huusi täydellä teholla viinaa. Astuin sisään. ”Ja sulla ei ole mitään asiaa tänne!” Huusi portsari ennen kuin olin saanut toista jalkaani sisäpuolelle. ”Miksi niin?” Kysyin vaivaantuneena. ”Viime kerralla kun kävit, niin pöllit viinaa ja otit hatkat, saatanan paskiainen. Eli aivan turha yrittää tulla enää koskaan tänne”, vastasi poke vihainen ilme kasvoillaan. ”Ei mitään muistikuvia”, sanoin mieteliäästi. ”Onkos Lem töissä? Voitko sanoa, että tulee röökillä”, sanoin tärisävällä äänellä. Tiesin, että Lem olisi ainoa joka toisi minulle salaa viinaa. ”Missä sä jätkä oot ollu?” Kysyi portsari silmät ihmetyksestä selällään. ”Lem ei oo enää meidän keskuudessa. Kuoli kännisessä ulosajossa pari päivää sitten. Olet luullu sun edes sen tienneen.” ”Mitä helvettiä!?” Huusin niin kovaa kuin ääntä kurkusta lähti. Romahdin polvilleni asvaltille. En voinut uskoa sitä todeksi. En pystynyt liikuttamaan niveltäkään. Viinan puute vapisutti kehoa. Olin kuin vapiseva haavan lehti. Silmien edestä sumeni, luulin menettäväni tajun. Yritin saada sanotuksi portsarille, että toisi minulle triplalasilisen skottilaista. Onneksi portsari tunsikin minut ja tiesi, mitä oli tapahtumassa. ”Hei, tuokaa tälle raihnaselle iso lasi viskiä!” Toinen tarjoilijoista toi melkein täyden lasin viskiä. Huitaisin sen lärviini kahdella kulauksella. ”Kiitos”, sain sanottua kyynelten pursuessa silmistä kuin mikäkin virtaava joki...

Tämä raihnainen mies, jonka nimeä emme koskaan saa tietää, oli tunteeton peto. Hän löysi ensimmäiset tunteenrippeensä vasta parhaan ystävänsä kuoltua. Tämä oli shokki joka sekoitti miehen lopullisesti. Hän ei osannut käsitellä niin suurta tuskaa, mikä siitä syntyi, koska oli elänyt suuremman osan elämästään tunteettomana. Hän oli silminnäkijöiden mukaan kävellyt parkuen, huitoen ja huojuen, katse maahan painautuneena, suoraan satamaan. Siellä hän oli nostanut kasvot hetkeksi kohti taivasta, mumissut jotain, hypännyt mereen ja hukkunut. Ruumista ei koskaan löydetty. Eikä sitä hänen kyseenalaisen maineen takia sen koommin etsitykkään. Jokainen hänet tietävä oli helpottunut päästyään tuosta lierosta lopullisesti. Niin jokainen ajatteli, vaikka ei sitä kukaan ääneen sanonut.

-Aarre

9

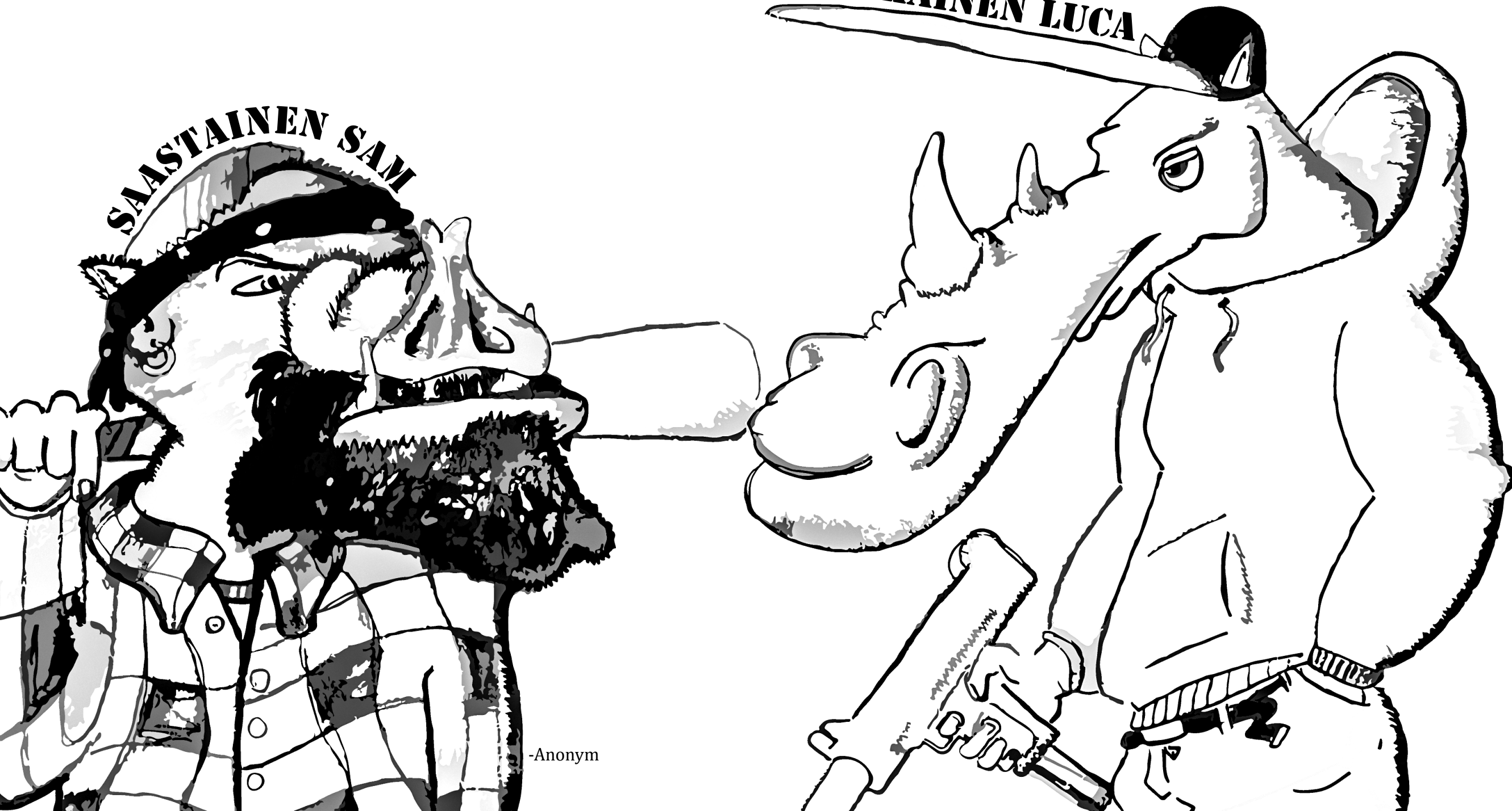
8

BOYZ IN DA HOOD

LIKAINEN LUCA

SAASTAINEN SAM

-Anonym

RUNOT

Halujen hengetär

Hänen suurutensa hohtaa
ja hyväilee elämää kaikella rakkaudella
tekee siitä suloista

Hurmio johdattaa häntä sairaiden
ja hävyttömien yksilöiden keskelle
missä hirmuhalujen hengetär lymyilee

Hengetär turmelee kauneuden tuojan
voimakkaalla ja aggressiivisella tavalla
ilman minkäänlaista tarvetta

Hän hakkaa kuvia päähäsi
sinä annat niille merkityksen
ja huomenna heräät
muistamatta mitään

-Aarre

Tärkeä yksityiskohta

Kauneus vaaleilla hiuksilla sylissä
hyppimässä ylös alaisin
nylkyttämässä

Kaikkien näkevien silmien edessä
kaikki auliita
omien tunteiden toteuttajia

Joku halusi kuitenkin taas tapella
näiden auliitten edessä
kaatamassa kurkkuihin suurinta saastetta

Missä? Miten niin, olemme?
Kysymysten maailma
on yksi tärkeä yksityiskohta

Jokaisen kundan kaupungissa
on tulisen juoman savustaja
joka tuli taas, tuli uudestaan
tulen tulemista lyhtypylväiden seassa

Kuumien näppien kosketus
huurteiseen kaulaan
näin oli onnesi oksennus syljetty paperille
kuin kuuma juoma kylmässä

Sidoit käteni tiukasti kiinni kylmyyteen
ja kaiken kukkuraksi
raahasit minut synkkyyteen

-Aarre

Välähdys

Ritarin kauhistuttavassa maassa on kaikki
känniset kujalla voimakkaasta maltaasta.

Kaksi miestä keittiössä: toinen maanisesti mieliä muokkaa,
toinen rakkauden sanoja pyörittää.

Ritarin rakkaat ihmiset, eriskummallisia sieluja,
kaupungin kaduilla tavattuja, seikkailunhaluisia yksilöitä.
Heidän yhteinen onni on sanaton tunnelataus,
kaikki hulluina tuntemuksiin ja aistimuksiin.

Nämä outoudet etsivät itseään psykoaktiivisissa tiloissa,
jumissa kirkkaasti hereillä.

Kirjoitettu sana on kaunis
sen omassa olemattomassa olemisessa.

Kaksi naista keittiössä: toinen hakee jäitä, toinen katselee ikkunasta.

Jännä tunne Ritarin vatsassa, piristys valtasi aistit.
Sanojen sokkeloita kauniiden yksilöiden keskellä
tanssivaa kommunikointia, laulavia kertomuksia kadotuksesta
ja kaukaisten ajatusten yhteydestä.

Tämä elämä vie Ritaria kadotuksen kuvioihin,
nopean ekstaasin elämään,
joka on täynnä kaoottisia käännteitä kaduilla ja kapakoissa.

-Aarre

Haaksirikkoutunut

Myrskyn silmä horisontissa tuijottaa
siltikin hän laivaansa keinuttaa
ei kukaan häntä valistanut
veneessä seisomisen vaaroista

Huojuva vene
heitti hänet mereen
hän upposi kuin kivi
ja jumittui hetkeksi pohjaan

Hän löysi valkoisen rannan
siellä hiekka kosiskeli varpaita
hän vajosi kuumaan hiekkaan
katseen kohdatessa auringon

Hetken tuijotettuaan
kuumaa ja kirkasta palloa
tajusi hän haluavansa uudistusta
löytää elämälle muita merkityksiä

-Aarre

Teatteri

Avaa silmät.
Se et ole sinä.
Kaikki mitä näet on pelkkää harhaa.
Lavan takana näyttely vasta alkaa.
Esirippu silmillä ei edes lavaa nää.
Kaikki mihin uskot on vain hämäystä.
Kiroa, huuda, revi, paiskaa.
Mennään pois ei kukaan voi ymmärtää.
Katkeruus, pelko, viha on turhaa.
Kuukaan kuule tai halua yrittää.
Joku avaa verhon.
Ei olisi uskonut.
Ei kukaan halua totuutta nähdäkseen.

-Psy-A

Mitä tapahtuu?

Mitä tapahtuu?
Missä menen?

Poika hurrikaanin keskellä.
Hetken tyynessä.
Pian matka jatkuu,
Mutta minne??

Takaisin en enään jaksaisi mennä.
Tulevasta en mitään näe.
Pelkkää sumua näkyy edessäpäin.
Painostusta monelta suunnalta.

Pitäisi olla.
Pitäisi tehdä.
Pitäisi kuolla?

En välttämättä pysty olemaan kuin pitäisi.
Enkä halua olla niin kuin halutaan.
Vaikka siihen yritetään pakottaa.

Antakaa lipua kohti omaa satamaa.
Missä ikinä se sitten onkaan....
Jos et välitä sumusta.
Purjehtisitko hetken vierelläni?

-Psy-A

3000 mailin apteekki

Lääkkeet vauvasta vaariin.
Vain otettu pilleri voi auttaa.
Ilman lääkkeitä ei lääkäri osaa auttaa.
Lihaskipu, närästys, lapsettomuus tai kramppi.
Jokaiseen oma kemikaali anti.

Älkää käyttäkö huumeita sanoo isoveljemme tää.
Vaikka kaikki täyteen doupattu ennen vuoden ikää.
Siitä Big Pharman edustajat pitää.
Vain otettu pilleri voi auttaa,
tai sinut muuttaa ja sielusi lamauttaa.

Ole nyt kiltti ja syö nämä,
ellet halua niitä väkisin syötettävän.

-Psy-A

Synkkyydestä

Liikaa viinaa.
Liikaa töitä.
Liikaa kamaa.
Liikaa öitä.

Ei enää lisää velkaa.
Ei myrkytettyä ruokaa.
Vaan oma sänky
ja lämmintä huopaa.

En jaksa enää loisia.
Enkä huonoja naisia.
Yksin juotuja tuoppeja,
niitä krapulan nuotteja.

Ei enää kellon herätystä.
Ei enää turhaa sivistystä.
Vaan kaipaen piristystä.
Ehkä niskasta nipistystä.

-Psy-A

Liukenen tähän maailmaan

Liukenen tähän maailmaan.
Kuinka näköni sumenee vaikka silmät ovat kiinni?
Kauniit asiat on rumia ja osa minua.
Kaikki säilyy ja kaikki katoaa.
Ollaan niin kuin ei olisikaan.
Liukenen tähän maailmaan.
Kuu on hulluille.
Minua venus odottaa.
Yli kivusta, yli surusta, yli vainosta.
Olemassa olematta.
Äänettömissä sanoissa.
Puuttomassa metsässä.
Kirjoittamattomassa kirjassa.
Olen vaikka en tunne mitään.
Kohta huutaa kellot ja lapset.
Taas suorittaa pitää.
Vielä pieni hiljaisuus ennen sitä.

-Psy-A

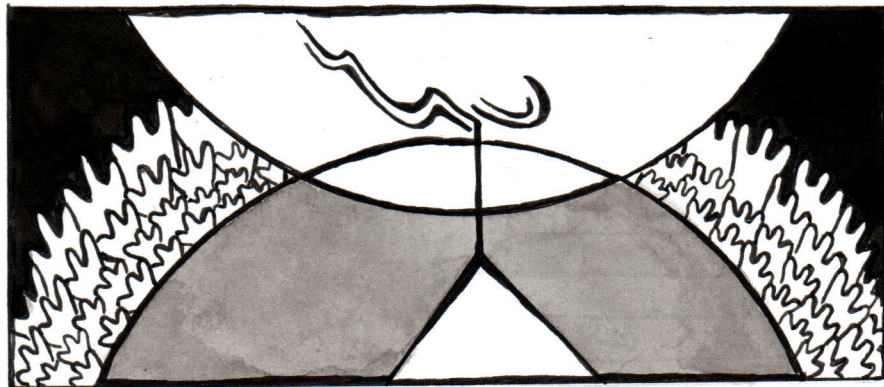
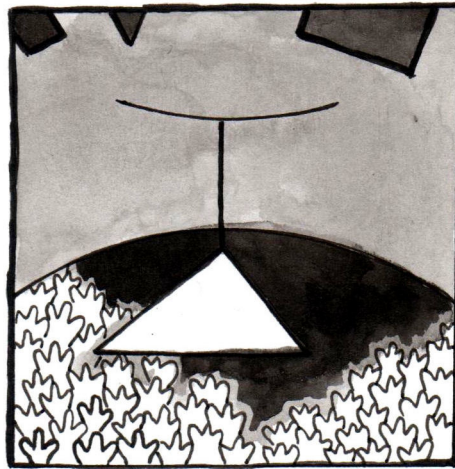
BABUROVA

MINKÄ "MAAN"
PUOLESTA HE
LUULIVAT SINUT
TAPPANEENSA?

ETKÖ SINÄ
JUURI OLLUT MAASI
PUOLELLA, JAKAMATTOMAN
ÄITIMÄÄN, RAJATTOMAN?

JUON KALJAA
PELKÄÄJÄNPAIKALLA,
EN OSAA LUKEA
KARTTOJA.

MUISTAN SINUA,
ANASTASIA
BABUROVA,
OLET NYT MAATEN,
MAATA, HEITÄN
KARTAN POIS,
PELKÄMÄTTÄ.

ANASTASIA BABUROVA (1983-2009), ANARKISTITOIMITTAJA,
JONKA NATSIT MURHASIVAT MOSKOVASSA 19.1.2009

-Jiipee

Kuiskauksia takaraivolta - osa I - Syke

Sun sylisi vihreä,
hiljainen turvapaikka
kehto elon, rauha haudan
kiehtoo kiertonsa ympäri
monimuotoisena
muodokkaana
tuo mahti metsän

-Tiina Tatti

Sinun yösi syke on oranssi
 valosi eivät sammu koskaan
 vaikka katusi huutavat tyhjyyttään
 lumen leijaillessa taivaalta
 aivan kuin tietämättä
 miten se kapeilla kujilla
 saa toiset vihan valtaan
 Ja kesän polttaessa asfaltin
 tehden hengittämisestä mahdotonta
 Juottoloiden syke
 saa minut menemään sekaisin
 sinun kopeudestasi
 Lähtö luotasi on vaikeaa
 olet kietonut jalkasi ympärilleni
 ja kuiskit
 omasta kauneudestasi

-Tiina Tatti

Olet rauhallinen,
 mikään ei muutu nopeasti
 Sinun sydämen lyöntisi
 ovat tasaisia
 eikä ääntäkään kuulu
 kunnes aamun sarastaessa
 käsäpäivän hyväillessä
 jokaista aistiani
 kuulen linnun laulavan
 katsoessani hiljaa heiluvaa vehnää

-Tiina Tatti

Hiljaa nousee airo
äännettömän järven yllä
kuulee pisaroiden putoamisen
Kuikan kaukaisen laulun kuullessani
sydämeni pakahtuu

-Tiina Tatti

Sinun kanssasi istun
savuisessa huoneessa
olet täyttänyt
tämän hetken elämästäni
onnella
ajatukseni ovat sameita ja nopeita
tunnen kaiken tuntematta mitään
tässä hetkessä
olen tyytyväinen
me olemme yhtä

-Tiina Tatti

Valko viiva viistää
poljin painuu pohjaan
kuume kuupassa kurmottaa
tiellä taistellen tulevaisuudesta
matkaaja, muukalainen muistoissa
loppu lähenee lopulta

-Tiina Tatti

-Aarre

Pieni runosikermä

Lööppijulkisuus on riistäytynyt
käsistä siihen pisteeseen
jossa on olemassa
ainoastaan
Vaatteita,

ei enää laisinkaan
Aatteita,

tyhjänpuhujat
eturivissä
parrasvaloissa,

kauppaavat pelkkää
ulkoista agendaa,
mutteivät mitään

Sisäistä.

-Elina Louko

Tämä maailman aika
haluaa nylkeä
kaiken erilaisen irti persoonasta
jo hyvin varhaisista vuosista lähtien,

vasta hyvin paljon myöhemmin
löytää rohkeutta puolustaa sitä
ja väistämättä siinä vaiheessa,

Lannistajat laahaavat perässä
kuin Varjot,

Ja kaikki tämä vielä sen lisäksi
ettei lähtökohtaisestikaan
ole kovinkaan helppoa
olla lahjakas.

(Sentään selvisin
nuoruudestani Hengissä)

-Elina Louko

Runoutta pitäisi lukea
hitaasti,

kiirehtien jäävät
rivien välit lukematta,

parhaat ajatukset
ovat hitaita.

-Elina Louko

Jos ihmiset sisustaisivat
Maailmaa

yhtään samalla innokkuudella
kuin kotejaan,

ei täällä olisi ongelmia.

-Elina Louko

Stylistit,

Ammattikunta Helvetistä

jotka opettavat meille
kuinka yhdistellä oikeanlaisia
värejä &
materiaaleja

jotta osaisimme itse hommata
omat sesonkiasusteemme,

mitäpä jos sisustaisitte
Omaa Päätänne

Edes kerran.

-Elina Louko

Luciferin Lapset
Babylonin äänenkannattajat,

Haluistanne
olette kylväneet
Tuhon,

Paholainen
asuu ihmisissä:

Luciferin Lapset
yön kannattajat

Taivaallanne
Loistaa

pimeä kuu.

(lat. "lucifer" = valontuoja)

-Elina Louko

Lähetä

juttusi

meille!

vapaazine@gmail.com